

А другарѣтъ имъ едвамъ се отървалъ отъ селянитѣ и привечеръ чакъ намѣрилъ другаритѣ си въ гората.

— Какъ си, братко, какво стана съ тебе? — захванали тѣ да го разпитватъ.

— Оставете се! Лошо си изпатихъ и то зарадъ другиго. И той имъ разказалъ всичко.

Утешили го и тръгнали и тримата на пѣтъ. Цѣла нощъ пѣтували и на сутринѣта влѣзли въ друго село.

— Какви сте вие? — попитали ги селянитѣ.

— Ние сме майстори, — казали тѣ, — правимъ най-хубавитѣ мостове на свѣта. Току-що свършихме единъ царски мостъ и царѣтъ ни награди богато и пребогато. Ако искате, и въ вашето село да направимъ мостъ.

— Направете? Защо да не направите?

— Камъни имате ли?

— Камъни ли? Камъни колкото искате въ планината. Накъртете и направете моста.

Не било по угодата на хитрецитѣ да работятъ, но тѣ мислили да поработятъ день-два, да излѣжатъ селянитѣ, да взематъ паритѣ за моста и да избѣгатъ.

Работили день-два и отишли въ кръчмата.

— Ами кѣде ви е рѣката, на която ще правимъ моста? — попитали тѣ.

— Че вие само на рѣка ли строите мостове? Въ наше село рѣка нѣма.

Смаяли се хитрецитѣ. Селянитѣ изглеждали по-хитри отъ тѣхъ.

— Безъ рѣка мостъ не бива, селяни. Вие ни платете за камънитѣ, които ви накъртихме, па да си отидемъ съ здраве.

— Съ камънитѣ ние ще си построимъ черква, а за черковна работа не се плаща. Господъ ще ви плати за нея.

Излѣгани и уморени, хитрецитѣ се дигнали и отъ това село. Ходили тукъ, ходили тамъ, никѣде никого не могли да измаматъ и надхитрятъ и нищо да спечелятъ. Гладували день, гладували два, на третия день намѣрили край рѣката уплетена въ кълчища една патка. Уловили я, заклали я и я опекли. Но и тримата били много гладни. Ако я раздѣлятъ, никой нѣма да се нахрани.